

**WERELD
GOEDE WIL
COMMENTAAR**

**HET KIND
BEWUSTWORDING VAN HET BEWUSTZIJN
VAN DE ZIEL**

Nummer 28

Mei 2012

WERELD GOEDE WIL COMMENTAAR

Een bulletin over huidige trends in wereldaangelegenheden

No. 28 HET KIND: Bewustwording van het bewustzijn van de Ziel

UITGANGSPUNTEN:

Het voortbestaan, de bescherming en ontwikkeling van kinderen maken een wezenlijk deel uit van de vooruitgang van de mens.

- UNICEF

Het probleem van de kinderen is, zonder uitzondering, het meest urgente waar de mensheid tegenwoordig mee geconfronteerd wordt. De toekomst van het ras ligt in handen van de jonge mensen overal. Zij zijn de ouders van de komende generaties en de ingenieurs, die de nieuwe beschaving moeten verwezenlijken. Wat wij voor en met hen doen is van het allerhoogste belang in zijn gevolgtrekkingen; onze verantwoordelijkheid is groot en onze gelegenheid uniek.

Het probleem van de kinderen ligt ten grondslag aan heel de noodzaak om de wereld te herbouwen, is groter dan alle andere problemen, torent boven alle raciale en nationale barrières uit, en roept het beste op in elk menselijk hart. De kinderen hebben als eerste aanspraak op alle mensen.

- Alice Bailey

ZAADGEDACHTE:

Twee belangrijke ideeën moeten aan de kinderen van elk land worden geleerd. Ze zijn: de waarde van het individu en het feit van de ene mensheid.

- Alice Bailey

Wereld Goede Wil Commentaar wordt niet aangeboden tegen betaling; het wordt gefinancierd door de vrijwillige bijdragen van mannen en vrouwen van goede wil. Om komende uitgaven te ontvangen of om u te verzekeren van meer exemplaren van deze uitgave kunt u schrijven naar:

WERELD GOEDE WIL
www.worldgoodwill.org

120 Wall St
24th Floor
New York, NY 10005
U.S.A.

worldgoodwill.us@lucistrust.org

3 Whitehall Court
Suite 54
London SW1A 2EF
UK

worldgoodwill.uk@lucistrust.org

1 Rue de Varembe
Case Postale 26
CH-1211 Geneva 20
Switzerland

geneva@lucistrust.org

HET KIND: Bewustwording van het bewustzijn van de Ziel

*Vanuit het plechtige halfduister van de tempel rennen kinderen naar buiten
om in de stof te zitten, God kijkt naar hun spel en vergeet de priesters.*

- Rabindranath Tagore

EEN: HET KIND WEKT HET BESTE OP IN ELK MENSELIJK HART

Buiten de vele afgezaagde en sentimentele opmerkingen die over het kind gemaakt kunnen worden – kostbaar, mooi, magisch, en boven al het andere gewaardeerd – heeft het toch nog iets speciaals waarop de mensheid reageert. Men vindt in kinderen ongetwijfeld een duidelijke mate van oprechtheid en eenvoud, een unieke geneigdheid om een afkeer te herkennen en een vaak bewonderenswaardig vermogen om te vergeven. De meeste mensen zullen het ermee eens zijn dat kinderen over het algemeen betrouwbaar zijn, enorm veel vitale energie bezitten, verbazingwekkend aanwezig zijn in elk moment, en over de gave beschikken van een “denkvermogen van een beginner”.

Kinderen zijn vaak meer geïnteresseerd in de kartonnen doos dan het speelgoed dat er in zit, zijn kleurenblind totdat iemand hun anders leert, en maken zich er niet druk om of geliefden rijk of arm zijn, dun of dik, bijdehand of traag – voor hen is het meest van belang de liefhebbende band die zij met anderen hebben. Het is niet ongebruikelijk voor kinderen dat zij zich vrijwillig opofferen om bij te dragen aan het welzijn van hun gezin en hoewel kinderen niet altijd willen delen, zijn zij over het geheel genomen doorgaans geneigd tot goede wil in zijn vele vormen van uitdrukking.

Het onderzoek van kinderpsychiater Robert Coles, Ph.D, geeft aan, dat kinderen een aangeboren morele, spirituele en zelfs politieke gevoeligheid bezitten. Kinderen zijn zich niet alleen helder bewust van moraal, idealen, waarden en de verschillen tussen goed en verkeerd, zij hebben ook een scherp besef van de redenen achter de handelingen, gevoelens en gedachten van de mensen. Coles schrijft: “Niemand onderwijst kinderen sociologie en psychologie, toch merken kinderen voortdurend op wie met wie omgaat en waarom” (Coles, *The Moral Life of Children*, p.78). Men heeft ook ontdekt, dat dienstbaarheid een natuurlijke morele impuls in kinderen is. Helaas

lijkt het er op, dat kinderen vaak leren de stem van hun geweten het zwijgen op te leggen als zij ouder worden. Dat gebeurt gewoonlijk als het directe gevolg van rolmodellen – ouders en volwassenen – en de onderdompeling van het kind in de waarden van de maatschappij. Zodra een kind met de bus naar school gaat, begint het op te pikken wat andere kinderen van hun familie hebben geleerd, en wordt hun aangeboren “morele kompas” steeds meer terzijde geschoven. Onder pressie om te slagen, wordt het ideaal “doen wat juist is” vervangen door “doen wat juist is voor mij”. Een denkrichting van eigenbelang wordt vaak door de maatschappij aangemoedigd en versterkt, wat dan in de plaats komt van de stem van het kind zijn bewustzijn, waarmee het geboren is.

Het populaire werk van Mary Pipher, Ph.D. geeft aan, dat adolescenten onder enorme druk staan om “zich aan te passen”. Dit vereist soms verontrustende, gevaarlijke en zelfs zichzelf vernietigende maten van zelf-ontwrichting, wat het gevaar inhoudt dat het kind het besef van zijn ware zelf verliest.

Cole's onderzoek toont aan, dat kinderen zich vaak moreel in de steek gelaten voelen door een volwassen wereld, die spiritueel bankroet is, naar wie zij opkijken voor leiding. Kinderen hongeren naar een spiritueel leven dat door de ouders en de maatschappij wordt omarmd, geleefd en waar zij een voorbeeld van geven. Volwassenen dienen de morele en spirituele neigingen van kinderen te bevorderen en aan te moedigen en te hunner behoefte een voorbeeld te geven van moraliteit, goed geweten en goede wil. Volwassenen zijn geneigd de noodzaak te onderschatten om hun verantwoordelijkheid op te nemen voor de stemmen in de maatschappij waarop zij zelf reageren, die zij aanvaarden en die zij vorm geven als een deel van het maatschappelijke leven, daar kinderen nogal handig zijn in het absorberen van de boodschappen, stimuli en tekortkomingen van de volwassen wereld.

In hun kleine wereld waarin kinderen hun ... bestaan hebben, wordt niets zo helder waargenomen en gevoeld als onrecht.

- Charles Dickens

Zoals aangegeven zijn kinderen geneigd hun instinctieve morele en spirituele gevoeligheid te verliezen als zij ouder worden.

Deze bevindingen kunnen overeenkomen met het wetenschappelijke bewijs, dat de pijnappelklier – de klier die duidelijk actief is in de kinderjaren – mysterieus atrofieert als kinderen ouder worden. Alice Bailey wijst er op (*De Ziel en Haar Mechanisme*, Eng. pp. 43-4) dat de meeste boeken over filosofie uit de oudheid stellen, dat de pijnappelklier ook de zetel van de ziel is en zij merkt op, dat Descartes vaak werd aangehaald, die zei: “In de mens raken ziel en lichaam elkaar slechts op één punt, de pijnappelklier in het hoofd”. Bailey oppert, dat er hoogstwaarschijnlijk een echt verband bestaat tussen het oude geloof, dat de pijnappelklier de zetel van de ziel is en het feit, dat de pijnappelklier atrofieert als kinderen ouder worden. De werkzaamheid van de pijnappelklier in de kinderjaren en het verband met de ziel die het suggereert kan een verklaring zijn voor die eigenschap van iets bijzonders, dat velen in het kind aanvoelen.

Hoewel de pijnappelklier met het ouder worden atrofieert, leren de oude filosofieën dat wanneer een mens het spirituele leven oppakt, en bepaalde spirituele oefeningen doet, de pijnappelklier weer actief wordt, en de mens weer terugbrengt naar de volle glorie van God. Bailey schrijft in *Begoocheling, een Wereldprobleem* (Eng. p.1): “Ons wordt door doktoren en geleerden gezegd, dat duizenden cellen in de menselijke hersenen nog slapen en dat als gevolg daarvan de gemiddelde mens nog maar een klein deel van zijn uitrusting gebruikt. Het gedeelte van de hersenen rondom de pijnappelklier is het deel, dat verbonden is met de intuïtie en het zijn deze cellen, die tot werkzaamheid gewekt moeten worden ... (en) die, als ze eenmaal zijn opgewekt, ziele-beheersing zullen vertonen evenals geestelijke verlichting, werkelijk psychologisch begrip van onze medemensen ...”.

In de literatuur van de spirituele tradities van de wereld, is een aantal verwijzingen naar de spirituele zuiverheid in de kinderjaren. In de Boeddhistische traditie is het idee en het ideaal van het kinderlijke “denkvermogen van de beginner” welbekend. Mevrouw Blavatsky schreef: “De leerling moet het kinderstadium dat hij verloren heeft weer terugkrijgen, voordat het eerste geluid op zijn oor kan vallen”

(*De Stem van de Stilte*, Eng. p. 31). In de Christelijke traditie stelt de Bijbel: “Tenzij gij wordt als kleine kinderen, zult gij het Rijk der Hemelen niet betreden”. Alice Bailey schreef, dat de Bijbelse verwijzing naar “Het Koninkrijk der Hemelen is in u” verwijst naar het parate geloof in God, dat kinderen bezitten.

In sommige wijsheidstradities wordt Bewustzijn geïdentificeerd als het “kind van Geest en Stof. Zo kan men van kinderen ook zeggen dat zij een mediterende rol in de maatschappij vervullen, alles wat eerder gekomen is verbindend met alles wat de toekomst inhoudt. Zij zijn het product van alles wat de mens heeft bereikt en zullen alles tot stand brengen wat de mens in de toekomst bereikt. Misschien speelt het kind een essentiële rol in het leven van de mensheid dan wij ons realiseren, en vooral, misschien helpt de speciale relatie van het kind met de ziel de mensheid om zich met haar eigen ziel te verbinden. Het is duidelijk waarom sommige mensen van mening zijn, dat kinderen het beste in elk menselijk hart oproepen en de eerste aanspraak op alle mensen heeft.

Alles Bailey wees er op dat het hele thema van het kind het belangrijkste probleem is waar de mensheid mee geconfronteerd wordt. Een onstelledende suggestie en toch, wanneer tot haar logische conclusie gevolgd, wordt men zich bewust van de onvermijdelijke uitwerking op de maatschappij wanneer het licht, dat in het kind is, niet tot volwassenheid gekoesterd of aangewakkerd wordt. Door deze nalatigheid vergiftigt de maatschappij zichzelf en verliest een grote en in potentie aanwezige bron van haar toekomst.

Het gezonde verstand steunt de bewering, dat kinderen de beste hoop voor de mensheid zijn en het meest directe pad naar wereldtransformatie. Is er echt enige andere manier zo krachtig om werkelijke, langdurige verandering in de wereld tot stand te brengen? Dit is hoofdzakelijk de taak van het onderkennen van de waarde van ieder kind. Een kind dat gewaardeerd is zal vanzelfsprekend de maatschappij omarmen, die hem heeft gewaardeerd. Door elk kind te waarderen zullen wegen van positieve menselijke onderlinge verbanden, samenwerking en goede wil vanzelf open gaan, en de

inbreuk makende krachten van wereldconcurrentie en strijd tonen, en de benodigde grondslag leggen voor de erkenning van het feit van de ene mensheid. Door kinderen te leren hoe in een sfeer van goede wil samen te werken, is er zeker geen probleem, dat de mensheid niet kan oplossen.

Doordat ik zo'n groot aantal babies heb ik zien opgroeien, is het mijn vaste overtuiging, dat ieder mens als een genie geboren wordt en dan al heel gauw door ongunstige omstandigheden en door frustratie van al zijn buitengewone ingebouwde vermogens zijn genialiteit kwijt raakt.

- Buckminster Fuller

Hoewel het kind een speciale verbinding met zijn ziel mag hebben, houdt dat niet noodzakelijk in, dat het kind als volkomen zuiver geïdealiseerd moet worden. Ieder kind moet leren de zwakheden van zijn karakter te overwinnen. In het Boeddhisme, Hindoeïsme en vele leringen van de Tijdloze Wijsheid, omvat de leer van de reïncarnatie de gedachte, dat vorige levens bijdragen aan het karma van iedere persoon, wat het gevolg is van hun vroegere handelingen en betrekkingen. Elke nieuwe incarnatie wordt derhalve gezien als een nieuwe kans om fouten uit het verleden goed te maken, en de verbinding met de ziel te versterken. Deze herhaalde kansen om levenservaring op te doen, kan gezien worden als een verklaring voor de verschillen in vermogens, die bij kinderen gevonden worden. Terwijl sommige kinderen bij voorbeeld emotioneel gericht zijn en er aan werken om emotioneel evenwicht en beheersing te verkrijgen, hebben anderen al emotioneel evenwicht bereikt en zijn gericht op het verkrijgen van meesterschap over het denkvermogen. Of men deze hypothese nu aanvaardt of er de voorkeur aan geeft karakterfouten uitsluitend toe te schrijven aan de wisselwerking tussen genetische overerving en omgeving, het feit blijft, dat ouders en voogden een belangrijke, zelfs heilige plicht hebben het kind te helpen om deze fouten te overwinnen.

De toekomst van het ras ligt in handen van de jonge mensen overal. Zij zijn de ouders van de komende generaties en de ingenieurs, die de nieuwe beschaving moeten verwezenlijken. Wat wij met hen en voor hen doen, is van het

*allerhoogste belang voor de gevolgen ervan;
onze verantwoordelijkheid is groot en onze kans uniek.*
- Alice Bailey

TWEE: HET PLAN DAT ZICH OPENBAART – DE HOUDING TEGENOVER KINDEREN VERANDERT LANGZAAM

Het kind is onderworpen aan de wil van zijn ouders en het stempel van de gezinsverhoudingen weerkaatst typisch tot in de volwassenheid. De rol van het gezin is opmerkelijk, en in feite kan de evolutie van de beschaving gezien worden als te worden uitgespeeld in het doen en laten van de ouders door de eeuwen heen. De auteur Susan Shore schrijft, dat de geschiedenis van hoe de mensheid kinderen opvoedt een voorbeeld is van “de evolutie van het bewustzijn en derhalve van het ontwaken van de ziel, in en door het meer verlichte opvoeden (van kinderen)”. (*The New Age Parent – A History of Parent-Child Relations, The Beacon, Jul/Aug. 1998*). (*De Ouders van het Nieuwe Tijdperk – een Geschiedenis over de verhouding tussen ouders en kind*).

Het moderne gezin en de hedendaagse denkbbeelden over het opvoeden van kinderen zijn feitelijk vrij recente ontwikkelingen. Men vergeet soms dat deze enorme vooruitgang op het gebied van de verhouding met kinderen even baanbrekend en belangrijk is als de technologische vorderingen van onze eeuw. Een snelle blik hier naar de evolutie van gewoonten van ouders zal helpen het onderwerp kind in perspectief te plaatsen.

In het begin van de tijd was er geen werkelijk gevoel van gezins-samenhang, zodat de eerste vage tekenen van familiebinding als een enorme stap vooruit beschouwd werden. Eeuwenlang kon de aard van de ouder-kind verhouding gekarakteriseerd worden door het beoefenen van kindermoord, en dat wegens de strijd om te overleven. Pas tot in de Middeleeuwen begon kindermoord af te nemen. Het brutaliseren van kinderen bleef evengoed gewoon en weerspiegelde vreemd genoeg dezelfde onverschilligheid en houding van overheersing, die de staat tegenover zijn onderdanen had, zegt Shore.

Shore wijst naar Europa in de achttiende eeuw, toen kinderen stelselmatig aan hun lot werden overgelaten. Verslagen van Parijs in 1780 tonen aan, dat van de 21.000 kinderen, die in dat jaar geboren werden, 17.000 kinderen tussen de leeftijd van twee tot vijf jaar naar zoogsters in het land gestuurd werden, en dat de sterftcijfers hoog waren. In datzelfde jaar werden 2.000 tot 3.000 kinderen in weeshuizen achtergelaten. Het bleef gewoonte in Europa en Noord-Amerika tot ongeveer het midden van de negentiende eeuw, om kinderen van zeven jaar en ouder weg te sturen om dienaren en werknemers bij andere families te worden.

Daar het geleidelijk aan moreel onacceptabel werd om je nakomelingen aan hun lot over te laten, werden ouders en kinderen steeds meer in wisselwerking met elkaar geworpen. Brutalisering van kinderen werd meer en meer ongepast gevonden en nu ging men de kinderen opsluiten of werden zij psychologisch onder druk gezet om voor de wil van de ouders te buigen. Ouders die als kinderen werden gebrutaliseerd, waren waarschijnlijk geneigd hun eigen innerlijke conflicten op hun nakomelingen te projecteren, in een gecompliceerde doolhof van emotie en verwardheid.

De suffragette beweging van vrouwen, gevolgd door de Wereldoorlog, bracht teweeg wat wij nu als modern moederschap kennen. Met de veranderende economie werd huishoudelijke hulp minder betaalbaar en daardoor werden vrouwen steeds meer actief betrokken bij de zorg voor en de opvoeding van hun kinderen. In die tijd was het ouderlijke voorbeeld er om het kind te begeleiden om te voldoen aan maatschappelijke normen. Niet vóór ongeveer 1950 werden de eerste pogingen ondernomen om de behoeften van het kind te begrijpen – fysiek, emotioneel, psychologisch, en medisch – en voor de eerste keer werd nadruk gelegd op het helpen van het kind om in overeenstemming met zijn volledige potentieel te leven.

En dit is waar we nu zijn, van kindermoord en in de steek laten zijn we gekomen bij een gericht zijn op het helpen van kinderen, en vaak in een geest van zelfopoffering. Toch, doordat deze ontwikkeling betrekkelijk nieuw is, blijft in sommige gezinnen de cyclus van kinder-

mishandeling bestaan, met ouders die de neiging hebben hun kinderen op te voeden zoals de ouders bij wie zij waren grootgebracht, dat hadden gedaan – of dat hun bewuste keuze is of niet. Elke generatie is geneigd aan de volgende door te geven wat zijzelf over ouderschap hebben geleerd.

Hoewel veranderingen nog steeds nodig zijn, wordt wreedheid tegenover kinderen in de moderne wereld in het algemeen niet langer geaccepteerd als de norm. Een zich voortdurend ontwikkelend patroon van gezonde verhoudingen in het gezin en een toenemende uitdrukking van goede wil jegens het kind is te zien. Was het vroeger een kwestie van politieke en economische afspraak en vaak een bron van strijd, het moderne gezin vormt nu de basis structuur van de maatschappij. De intimiteit van het gezinsleven wordt nu als het ideaal gezien en als een potentieel centrum voor persoonlijke vervulling en ondersteuning.

Economische stabiliteit en de oplossing van problemen om te overleven, hebben het moderne gezin mogelijk gemaakt. Toch zijn het alleen rijke, samengestelde maatschappijen die zich de luxe kunnen veroorloven van een verlengde periode van een afhankelijke jeugd om haar burgers te trainen. Een groot deel van de wereld wordt nog steeds geconfronteerd met economisch behoefte en armoede en dat heeft een direct en gewoonlijk negatief effect op de manier waarop kinderen worden opgevoed.

Hoewel gezinnen altijd echt van hun kinderen hebben gehouden, heeft de algemeen gebruikelijke brutalisering van kinderen, waaruit de moderne maatschappij nu oprijst, zeer zeker een stempel gedrukt op de structuur van de beschaving en moet nu volledig worden uitgewerkt. Dat is van betekenis daar de manier waarop een maatschappij kinderen opvoedt de standaard bepaalt waardoor individuele personen met elkaar in verband staan – persoon tot persoon, groep tot groep, en natie tot natie. Gelukkig worden in de hedendaagse wereld gezonde verhoudingen steeds meer de norm, en overal komt een sterker gevoel van goede wil op als het nieuwe, blijvende resultaat voor komende generaties. Overal zijn individuele personen te vinden

die besloten hebben de generaties durende cyclus van verkeerd ouderschap, waardoor zij zelf waren opgevoed, te doorbreken en die in plaats daarvan er aan werken om hun kinderen op te voeden met medeleven en goede wil.

BELANGRIJKE WETGEVING VOOR KINDEREN EN DE LEIDENDE ROL VAN DE VERENIGDE NATIES

Van het gezinsverband naar het ruimere gebied van de maatschappij gaande, heeft het lang geduurd voordat de maatschappij een meer verlichte benadering ten opzichte van kinderen heeft aangenomen door specifieke wettelijke bescherming. De eerste wetten om kinderen te beschermen werden in Groot Brittannië aangenomen in de jaren 1830 en 1840. In de Verenigde Staten kwam wetgeving om kinderen tegen mishandeling en verwaarlozing te beschermen pas in 1895 tot stand, negen jaar na de eerste wet die wreedheid tegenover dieren behandelde. Een soortgelijke wetgeving volgde al gauw in heel Europa, hoewel deze eerste wetten zich eerst alleen richtten op de ernstigste verwondingen en dood.

Het jaar 2009 markeerde de 20^e Gedenkdag van de **Conventie over de Rechten van het Kind**. Voor het eerst geratificeerd in 1989 door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, en een belangrijke uitbreiding in het menselijk bewustzijn aangevend, bekrachtigde de Conventie de menselijke grondrechten van alle kinderen en is de eerste wettelijk bindende overeenkomst van het internationale recht om de beginselen te bepalen dat waar lid-staten van de VN het over eens zijn, universeel moet zijn voor alle kinderen. Het verdrag omschrijft nauwkeurig het recht van ieder kind om te overleven; het recht om zich zo volledig mogelijk te ontwikkelen; het recht om beschermd te worden tegen schadelijke invloeden, misbruik en uitbuiting; en het recht om ten volle deel te nemen aan het gezinsleven, aan het culturele en maatschappelijke leven. Dit heeft er aan meegeholpen veranderingen in nationale wetten aan te brengen, zodat kinderen beter beschermd worden.

De Conventie heeft er ook toe gediend de rol van de internationale organisaties in hun werk voor kinderen te begeleiden, en heeft de bescherming van kinderen in situaties van gewapend conflict gesteund. In de afgelopen 20 jaar is veel bereikt en ook al wordt het nog niet ten volle toegepast, wordt het idee dat kinderen rechten hebben steeds meer erkend. Te vaak wordt nog aangenomen dat kinderen het eigendom van volwassenen zijn, onderworpen aan misbruik en uitbuiting, en de Conventie over de Rechten van het Kind blijft actief werken voor de rechten van het kind.

(www2.ohchr.org/english/law/crc.htm)

Natuurlijk zou geen enkele discussie over het opkomen voor de rechten van kinderen compleet zijn zonder het belangrijke werk van UNICEF aan te halen. In 1946 ontworpen om in noodgevallen kinderen van voedsel en gezondheidszorg te voorzien na de verwoesting van de Tweede Wereldoorlog, werd UNICEF in 1953 een permanent deel van het systeem van de Verenigde Naties toen zijn naam officieel gekort werd van VN Internationaal Noodfonds voor Kinderen tot gewoon het VN Kinderfonds. Hij is echter bekend gebleven onder het acroniem van zijn oude naam, UNICEF. UNICEF is zonder concessies dat de overleving, bescherming en ontwikkeling van kinderen een wezenlijk deel uitmaakt van de vooruitgang der mensen en in 1965 werd UNICEF beloond met de Nobelprijs voor de Vrede.

UNICEF heeft van de Algemene Vergadering van de VN het mandaat gekregen voor de bescherming van kinderrechten te pleiten, te helpen in hun elementaire behoeften te voorzien en de gelegenheden voor kinderen uit te breiden om hun volle potentieel te bereiken. UNICEF wordt door de Conventie over de Rechten van het Kind begeleid en streeft ernaar kinderrechten te vestigen als blijvende ethische principes en internationale standaards van handelwijze tegenover kinderen. Onder zijn doeleinden werkt UNICEF eraan de politieke wil en materiële hulpbronnen te mobiliseren om landen te helpen beleid te ontwikkelen en diensten aan kinderen en hun gezinnen te leveren. Aan UNICEF is opgedragen speciale bescherming te garanderen voor kinderen die slachtoffer zijn van oorlogen, rampen, extreme armoede, geweld, uitbuiting, en aan invaliden. UNICEF reageert in noodgevallen

om de rechten van kinderen te beschermen en met de VN-partners en filantropische organisaties samen te werken om hun voorzieningen beschikbaar te stellen voor snelle reactie om lijdende kinderen en hun verzorgers te helpen. Bij alles wat men doet hebben de minst bevoorrechte kinderen voorrang. UNICEF propageert ook gelijke rechten voor vrouwen en meisjes en steunt hun volledig deelnemen aan de politieke, maatschappelijke, en economische ontwikkeling van hun gemeenschappen. (www.unicef.org)

DRIE: DE ZORG EN OPVOEDING VAN ONZE KINDEREN – DE ZORG EN OPVOEDING VAN ONZE WERELD

De zorg voor en de opvoeding van onze kinderen is de zorg voor en de opvoeding van onze wereld. De kwaliteit van onze wereld wordt tenslotte bepaald door het totaal van individuele houdingen en waarden – en die worden grotendeels gevormd gedurende de kindertijd. Wat wij onze kinderen over goede wil en juiste verhoudingen leren wordt onvermijdelijk in de individuele persoon, gemeenschap en globale verhoudingen uitgespeeld. Onze kinderen gewoon een gevoel voor onderlinge verhoudingen en waardering voor het algemeen goed inprenten is waarschijnlijk de meest directe weg naar het opbouwen van een nieuwe wereldorde.

Alice Bailey schreef: “De schade aan kinderen in de kneedbare en plooibare jaren is vaak onherstelbaar en is verantwoordelijk voor veel van de pijn en het lijden in het latere leven”. Wetenschappelijke studies wijzen op de geldigheid van deze bewering. De wegen in het brein worden in feite op hun plaats gezet en zijn dan belangrijk veel plooibaarder voor verandering als kinderen opgroeien, vooral na de leeftijd van vijf.

Onderzoek toont ook aan, dat de ontwikkeling van het brein van een kind heel belangrijk beïnvloed wordt door de kwaliteit van de verhouding tussen ouder en kind. Optimaal ervaart ieder kind een betrouwbare en consistente verhouding met een zorgende volwassene. Een

koesterende en sterke band tussen ouder en kind is verbonden met goede fasen, positief gedrag, gezonder wisselwerking tussen gelijken en een vermogen om met stress op te gaan.

Wanneer een stabiele en liefhebbende volwassene in de behoeften van het kind voorziet, voelt het zich veilig, wat het brein van het kind in staat stelt paden te vormen langs geordende en optimale lijnen, en een fundering vol vertrouwen te scheppen van waaruit het kind het leven kan benaderen en vaardigheden kan ontwikkelen om problemen op te lossen. Onder specialisten in kinderontwikkeling denkt men algemeen, dat een aanvankelijke inprenting met een ouderlijke figuur de basis vormt voor latere empathie met anderen.

Sommigen denken dat de onvoorwaardelijke liefde van het gezin een symbool is van de onvoorwaardelijke liefde van God. De auteur Suzan Shore (eerder geciteerd) doet de uitdagende suggestie dat zonder de ouder-kind relatie de mensheid niet geleerd zou hebben om lief te hebben, althans eeuwenlang niet. De ideale moderne ouder probeert het irrationele gedrag van het kind te observeren en daar met begrip en kalmte op te reageren. Wanneer de reactie van de ouder niet emotioneel is en ook niet gebaseerd is op het eigenbelang en behoeften van de ouder, dan zou aangevoerd kunnen worden, dat de rol van de ouder die van de ziel, het hogere zelf weerspiegelt, wanneer het toezicht houdt op de persoon in incarnatie en hem begeleidt.

De ideale ouder ziet het kind niet als wezenlijk slecht, als iemand die bestraffing nodig heeft, maar verschaft in plaats daarvan een rolmodel (een blauwdruk) voor het kind om na te streven. De ouder helpt het kind te leren zijn emotionele aard te beheersen en er boven te staan. Door een aandeel in het midden te brengen van verstandig denken, dat het kind ontbeert, houdt de moderne ouder het kind niet alleen buiten gevaar, maar helpt het ook na te denken voordat het wat doet. Door het kind te helpen te leren even te pauzeren en na te denken “tussen stimulans en reactie is het begin van bewustzijn, de essentie van de ziel” zegt Shore.

Ondanks zoveel verdiepend inzicht in de behoeften van het kind, is er nog veel kindermishandeling in de wereld, wat vaak ernstig, blijvend letsel tot gevolg heeft. Ook de maatschappij betaalt een hoge prijs – misschien wel meer dan men beseft. Wetenschappelijke studies leveren het duidelijke bewijs, dat de hersenen belangrijk veranderen wanneer het kind mishandeld is. De effecten van fysieke, seksuele en emotionele mishandeling, verwaarlozing en zelfs blootstelling aan huiselijk geweld, dat alles vormt “een extreem traumatische beschadiging” in de zich ontwikkelende hersenen van het kind (Hagele, *Impact of Maltreatment on the Developing Child; Invloed van Mishandeling op het zich ontwikkelende Kind*, North Carolina Medical Journal).

De ervaring van mishandeling en trauma ontwricht het gevoel van een kind van veiligheid en brengt biologische reacties teweeg die voor lange tijd fysieke, emotionele, gedrags-, ontwikkelings-, maatschappelijke en cognitieve gestoorde functies veroorzaken – en dat tot in de volwassenheid. Chronische blootstelling aan stressveroorzakende factoren resulteren in blijvende veranderingen in de chemie van de hersenen, structuur en functie, wat leidt tot Posttraumatisch Stresssyndroom (PTSD), een onvermogen om met stress om te gaan, of overdreven versterkte reacties op minder belangrijke stress. Kinderen met PTSD hebben een ernstig gereduceerd hersenoppervlak, verlies van neuronen, en een verminderd vermogen om te leren en zich iets te herinneren. Volwassenen met een geschiedenis van mishandeling in de kindertijd hebben bijna tweemaal zoveel ernstige gezondheidsproblemen en hebben meer medische en psychiatrische zorg nodig. Gestoord functioneren van kind en gezin heeft uiteindelijk een directe uitwerking op het welzijn van de gemeenschap en de maatschappij. De Texas Association for the Protection of Children herinnert ons eraan, *dat mishandelde kinderen 74 maal meer kans hebben misdaden jegens anderen te begaan en zes keer meer kans hun eigen kinderen letsel toe te brengen.*

Zoals gesteld, wordt kindermishandeling doorgaans verergerd door armoede. Wij leven in een wereld waarin miljoenen opgroeiende kinderen in ontwikkelingslanden over de hele wereld worden bloot-

gesteld aan oorlog, extreme armoede, geweld, uitbuiting en soms ook aan hongersnood. Veel kinderen hebben weinig of geen kans op een opleiding en in Centraal en Oost Europa, het Midden Oosten en Afrika, verblijven ongeveer 1,3 miljoen kinderen in weeshuizen. (Unicef.org/protection)

Kinderarbeid wordt beschouwd als een economische activiteit die schade toebrengt aan de fysieke en mentale ontwikkeling van het kind, het onderwijs en toekomstig levensonderhoud verstoort. Het is een ernstige aangelegenheid en is niet hetzelfde idee als een economisch actief kind. Een geschatte 150 miljoen kinderen tussen de 5 en 14 jaar zijn in ontwikkelingslanden betrokken bij kinderarbeid, met nog eens 59 miljoen kinderen tussen de 15 en 17 jaar die ook als werkende kinderen worden beschouwd. Men denkt dat kinderarbeid de cycli van armoede tussen de generaties versterkt, nationale economieën verzwakt en de vooruitgang belemmert. Bijna twee derde van alle kind arbeiders wordt te werk gesteld in gevaarlijke werkomstandigheden.

Bijna 8,4 miljoen kinderen nemen deel aan de ergste vormen van kinderarbeid, bestaande uit: handel in kinderen (1,2 miljoen); gedwongen werk en werken in gevangenschap (5,7 miljoen); kind soldaten (300.000); prostitutie en pornografie (1,8 miljoen); en illegale activiteiten (600.000). Het totale aantal van 8,4 miljoen omvat niet verhandelde kinderen. (*Every Child Counts, Ieder kind telt.* ilo.org/ippecinfo)

Een geschat aantal van 300.000 kinderen wordt gebruikt als kind soldaten in gewapende conflicten. De meeste kind soldaten worden gevonden in de Afrikaanse en Aziatische Pacifische gebieden, met ongeveer 30.000 in Latijns Amerika. WarChild.nl. (Oorlogskind een niet winstmakend agentschap dat eraan werkt kind soldaten in de maatschappij te rehabiliteren en te re-integreren) meldt, dat 80% van de kind soldaten jonger is dan 15 jaar. Kinderen vechten niet alleen als soldaten, maar dienen ook als dragers, koks, spionnen, bewakers en seksslaven, waarbij 40% van al die kind soldaten meisjes zijn. War Child schrijft, dat wanneer kinderen gedwongen worden getuige te

zijn van de gruweldaden van de oorlog en er aan deel te nemen “zij het vertrouwen in hun eigen mensheid verliezen”.

Wij zijn ook bezorgd om de drie miljoen meisjes die elk jaar het risico lopen tot genitale verminking en besnijdenis om niet medische redenen. Dit vindt plaats op het Afrikaanse continent en onder immigrerende bevolkingen over de hele wereld. Hoewel het een maatschappelijk gebruik is en niet bedoeld om meisjes letsel toe te brengen, is dat van nature een gewelddadige handeling en vormt een hardvochtige en ogenschijnlijk traumatische ervaring voor meisjes. (Unicef.org/protection).

Wel heel erg verontrustend is de gewoonte van kinderhuwelijken. In plaats dat het verboden werd, wordt het o.a. nog steeds toegepast in de plattelandsgemeenschappen van India, Yemen en Afghanistan. De meest algemeen maatschappelijk goedgekeurde schending van mensenrechten in de wereld genoemd, is kinderhuwelijk een formele of informele vereniging vóór de leeftijd van 18 jaar, wat meisjes meer treft dan jongens. Momenteel zegt ongeveer 35% van de vrouwen (tussen 20 en 24 jaar) dat zij vóór hun 18^e getrouwd zijn. Een kindhuwelijk voorspelt gewoonlijk trauma en stress voor meisjes, die weggestuurd worden om te gaan wonen bij het gezin van de bruidegom. Scheiding van gezin, vrienden en gemeenschap kan een belangrijk nadelig effect hebben op het fysieke en mentale welzijn van een jong meisje en de jonge bruid loopt het gevaar slachtoffer te worden van geweld, misbruik en uitbuiting.

Het huwelijk van meisjes onder de 18 is geslachtsdiscriminatie daar het leidt tot vroegtijdig en voortdurend baren van kinderen, wat de opleiding van de meisjes afbreekt. Er zijn wereldwijd 70.000 moeders per jaar die sterven, meisjes tussen de 15 en 19 jaar, die te maken hebben met zwangerschap en bevalling. De baby sterfte is 60 percent groter onder moeders van 19 jaar en jonger, en een laag geboortegewicht – wat met een armzalige cognitieve en fysieke ontwikkeling te maken heeft – zijn normaal onder minderjarige moeders. Bovendien denkt men dat kinderhuwelijken cycli van armoede binnen de generaties doet voortduren. (UNICEF, *State of the World's Children*,

2009) (UNICEF, *Progress for Children*, 2010, *Vooruitgang voor Kinderen*).

HET GEVOLG VAN KINDERMISHANDELING EN –MISBRUIK VOOR DE MAATSCHAPPIJ

De hierboven geschetste verontrustende praktijken zijn zorgwekkend daar zij een bedreiging en trauma inhouden voor de zich ontwikkelende hersenen van miljoenen kinderen over de hele wereld, die de weg voor het leven bereiden en wat tot gevolg heeft dat de gewoonten van mishandeling en misbruik door blijven gaan naar volgende generaties.

Zoals eerder vermeld blijkt het cijfer van crimineel gedrag hoger te zijn onder personen, die zelf als kind mishandeld of misbruikt zijn. In ontwikkelingslanden, waar kindermishandeling vaak gepaard gaat met armoede, uitbuiting van kinderen en beperkte toegang tot onderwijs, hebben vele geleerden geopperd, dat deze omstandigheden de stijging van wereldwijd terrorisme hebben verergerd.

Het werk van Lloyd de Mause heeft hier geen enkele waarde. Zijn pionierswerk in de geschiedenis van de psyche heeft van vele prominente namen lofbetuigingen ontvangen, terwijl anderen zijn werk als controversieel beschouwen. De Mause besluit dat maatschappelijke gewoonten onvermijdelijk voortkomen uit de collectieve ervaringen van de maatschappij uit de kindertijd. Hij schrijft: “elke generatie ouders en kinderen schept die problemen, die zich later uitwerken in de arena van het openbare leven” (*The Evolution of Child Rearing*, Ch.1).

De Mause wijst er op dat, terwijl de verbinding tussen moordenaar en het soort corrupt ouderschap dat de moordenaar ontvangen kan hebben vaak onderzocht is, onderzoek nu moet kijken naar de verhouding tussen nationale agressie en de heersende standaards van opvoeding ten tijde van een gewapend conflict. Traditioneel zijn economisch gewin en geopolitieke redenen als de beweegredenen opgegeven voor oorlog, ook hoewel landen feitelijk meer rijkdom verkrijgen van handel en samenwerking.

Een waarschijnlijker verklaring voor nationale agressie kan gevonden worden in de wijd verbreide zienswijze onder psychotherapeuten, dat kinderen zich de stem van hun ouders eigen maken. “Je bent een goed/slecht kind” wordt “ik ben een goede/slechte persoon”. Als de opvoeding negatief was, zal ook de innerlijke stem die het kind ontwikkelt zo zijn. Een zich eigen gemaakte stem van tegenbeschuldiging kwelt een persoon en wanneer de innerlijke agitatie te sterk wordt, vindt hij wel iemand om zijn ongemak op te projecteren – misschien een etnische minderheid, zoals vaak het geval is. Psychologen herkennen dit proces van een zondebok te vinden als een universeel menselijk proces en soms vindt dat plaats op sociale niveaus, op manieren die maatschappelijk worden toegestaan, zoals oorlog. De Mause oppert dat de mate waarin kinderen in een maatschappij gebrutaliseerd worden verband houdt met de waarschijnlijkheid, dat de maatschappij een voorwendsel zoekt om een oorlog te beginnen.

De Mause merkt op, dat in de gewapende conflicten die er in deze tijd in de ontwikkelingslanden plaats vinden, vijanden vaak worden gecastreerd, verkracht en verminkt. Daar deze onmenselijkheid geen enkel reëel doel dient, duidt het aan, dat deze conflicten meer betreffen dan economisch en politiek gewin; zij kunnen werkelijk om een gelegenheid gaan om wreedheid tegenover kinderen en trauma te herbeleven. Wellicht verschilt dat niet zo radicaal van de verschijnselen, die men gewoonlijk ziet waarin jeugd, en soms volwassenen, zich gedragen wanneer zij verward zijn. Er zijn veel rechtvaardige en nobele oorzaken die het waard maken ervoor te vechten, maar mogelijk is er een element van waarheid te vinden in de theorieën van De Mause.

Zijn theorieën komen zeer zeker overeen met studies die aantonen, dat het gebied van de hersenen door misbruik en trauma gedurende de kindertijd beschadigd wordt – de amygdala (keelamandel) en de cortex (schors) vóór het voorhoofdsbeen – zijn de gebieden die angst en geweld beheersen en een slechte beheersing van impulsen tot gevolg hebben. Bij het ontbreken van innerlijke remmers handelt

iemand waarschijnlijk agressiever. Trauma in de kindertijd sluit ook de neuronen af die empathie en redelijk bewustzijn mogelijk maken. Het soort empathie dat voor een vrediger wereld nodig is, wordt gewoonlijk niet gevonden in die mensen, die als kinderen misbruikt zijn. Dat zou een belangrijk element kunnen zijn in de oplossing naar wereld harmonie, waar de mensheid al eeuwenlang naar zoekt. (zie: psychohistory.com)

Alice Bailey schreef dat wat waar is voor de individuele persoon, voortdurend waar is voor naties. Als men de vooronderstelling aanvaardt dat het deel het geheel weerspiegelt en het geheel de delen weerspiegelt, dan ziet men, dat maatschappijen gemaakt worden door individuele personen, wier perspectieven grotendeels in hun kindertijd gevormd zijn. Misschien merkte Alice Bailey daarom op dat het probleem van het kind het belangrijkste probleem is, waarmee de mensheid geconfronteerd wordt.

Mohandas Gandhi zei: “Als wij werkelijke vrede in deze wereld willen onderwijzen, en als wij een werkelijke oorlog tegen oorlog willen voeren, dan moeten wij met de kinderen beginnen”. Veel van de vooraanstaande denkers in de wereld hebben hetzelfde gezegd, zoals Montessori, die opmerkte:

Het kind is de vergeten burger, en toch, als staatslieden en opvoedkundigen eens zouden gaan beseffen wat voor een enorme kracht dat in de kindertijd ten goede of ten kwade is, dan denk ik dat zij daar de voorrang boven alles aan zouden geven.

Alle problemen van de mensheid hangen van de mens zelf af; als de mens in zijn aanleg wordt veronachtzaamd, zullen de problemen nooit opgelost worden. Geen enkel kind is een bolsjewist, of een fascist of een democraat; zij worden allemaal wat de omstandigheden of de omgeving van hen maken.

In onze dagen, wanneer ondanks de vreselijke lessen van twee wereldoorlogen, de komende tijd even donker opdoemt als ooit tevoren, heb ik het sterke gevoel, dat een ander terrein onderzocht moet worden naast die van economie en ideologie.

Het is de studie van de mens – niet van de volwassen mens aan wie elk verzoek verspild is. Hij, economisch onzeker, blijft verbijsterd in de maalstroom van botsende ideeën en werpt zich nu op deze, dan op de andere zijde. De mens moet vanaf het begin van het leven ontwikkeld worden, wanneer de grote krachten van de natuur werkzaam zijn. Dan kan men hopen plannen te maken voor een beter internationaal begrip.

- *Letter to Governments; Holistic Education Review*, Vol. 4, No. 2, Summer, 1991, p. 28

De toewijzing van hulpbronnen om te helpen extreme armoede te verlichten, analfabetisme en lijden in ontwikkelingslanden te verminderen, zou zeker uitbuiting van kinderen en het daaruit voor hen voortvloeiende trauma verminderen. Dit soort “vroege tussenkomst” zou wat de kosten betreft effectiever zijn dan wanneer men de vijandelijkheden later aanspreekt, die onvermijdelijk woekeren en uitbarsten wanneer en waar ooit kinderen lijden, en zou aantoonbaar grotere vrede, stabiliteit en veiligheid voor de hele wereld brengen.

VIER: NIEUWE PERSPECTIEVEN IN DE OPVOEDING

Opvoeding is een diep geestelijk gebeuren. De gehele mens is erbij betrokken, met inbegrip van zijn goddelijke geest.

- Alice Bailey

Welke vorm de opvoeding van een kind ook mag aannemen, opvoeding en leren zijn altijd in verband gebracht met het licht van het intellect en het verstand. Het woord educatie komt van het wortelwoord ‘educere’, wat te voorschijn halen betekent. Opvoeding haalt het licht van het intellect van het kind naar voren. Het opvoedingsproces houdt dus nauw verband met het leven van de ziel, wat het

lichaam van licht en bewustzijn is, dat inherent in ieder kind aanwezig is. Door opvoeding en ervaring verschuift het kind geleidelijk aan zijn focus van de dierlijke aard naar de wereld van ideeën en verkrijgt te zijner tijd abstracte intelligentie, wat de manier is waarop bewust contact met de ziel tenslotte bereikt wordt. Vanuit een ruimer perspectief helpt opvoeding de kinderen het intellect te ontwikkelen zodat zijn hersenen, denkvermogen en ziel op één lijn komen te liggen en in goed onderling verband functioneren.

Alice Bailey raadde aan, dat ouders en opvoeders beginnen met het erkennen van de ziel en zich richten op het verstandelijke aspect in het kind. Het bewust worden van het bewustzijn van het kind en het opkomen van de intelligentie worden het best gediend doordat het kind voortduren vraagt: “Waarom? Waarom dit? Waarom is dat zo?” Op deze manier wordt de verantwoordelijkheid voor het beantwoorden van vragen teruggeworpen op het kind, maar tegelijkertijd kan het antwoord subtiel in het denken van het kind gedruppeld worden. Wanneer men met deze gewoonte op de leeftijd van vijf jaar begint, leert de zich ontwikkelende intelligentie van het kind naar antwoorden te zoeken, eerder dan informatie te onthouden. De geldigheid daarvan hangt af van het gezag van een volwassene.

Alice Bailey heeft ouders en opvoeders ook aanbevolen kinderen een sfeer van liefde, geduld, geordende activiteit en begrip te verschaffen. Deze vormen de basis van waaruit kennis kan worden verkregen, gezonde betrekkingen gevormd kunnen worden, en een gevoel van onbevreesdheid ontwikkeld kan worden. Dit leidt op zijn beurt tot een bereidheid om de wereld te onderzoeken, wat leidt tot een bereidheid om de gezichtspunten van anderen te onderzoeken en te begrijpen. Liefde, geduld, geordende activiteit en begrip, zijn de grondslag van empathie, respect en eerbied voor anderen.

(Opvoeding in het Nieuwe Tijdperk, p.75)

Maria Montessori had gelijksoortige ideeën over kinderen. Zij geloofde, dat kinderen geen blanke lei zijn, die er op wacht beschreven te worden, maar veeleer, dat een kind geboren wordt met een uniek potentieel, dat erop wacht onthuld te worden. Montessori's

doel was “de ziel van het kind, het zaad van de toekomst, te bevrijden”. Zij geloofde in geen tussenkomst, en meende dat alles wat nodig was om de onbeperkte creatieve energie van het kind in positieve richtingen te sturen, was de omgeving te ordenen en het materiaal te verschaffen om te helpen de verstoorde energie van het kind te richten. Zij nam waar dat kinderen een enorme capaciteit hebben om zich te concentreren, de voorkeur geven aan werk boven spel, van orde en stilte houden, een spontane zelfdiscipline bezitten, en een gevoel van persoonlijke waardigheid hebben. Zij vond, dat er geen behoefte was aan een systeem van straffen en belonen; haar benadering was gewoon het spirituele zaad in het kind te bevrijden.

www.montessori.edu/maria.html)

Montessori bereikte uitstekende en onverwachte resultaten met studenten van arme en kansarme gezinnen. Steeds opnieuw ontwikkelden haar studenten zich onverwacht veel verder dan wat als hun geringe mentaliteit beschouwd werd. Door deze opmerkelijke resultaten verdiende Montessori terecht haar algemene bekendheid en erkenning.

In de eenentwintigste eeuw ging het werk van de neurologe Adele Diamond, Ph.D. langs deze zelfde lijnen verder. Een professor op het nieuwe terrein van Cognitieve Ontwikkelingsneurologie aan de universiteit van Brits Columbia, Diamonds onderzoekcentra naar hoe kinderen leren aandacht te schenken, problemen op te lossen en creatief te werken met wat zij hebben.

[http://being.publicradio.org/programs/2010/learning-doing-being/.](http://being.publicradio.org/programs/2010/learning-doing-being/))

Diamonds onderzoek wijst op de centrale rol van de prefrontale cortex (schors vóór het voorhoofdsbeen) in het educatieve proces. Het is het laatste gebied van de hersenen dat in de mens ontwikkeld wordt, en het voert uit wat als de uitvoerende functies bekend staat, zoals het vermogen om de consequenties van zijn handelen te voorspellen, naar doeleinden toe te werken en zijn gedrag te regelen. Zoals eerder opgemerkt, heeft schade aan de prefrontale cortex slechte beheersing van impulsen en onvolkomenheden in het zedelijke bewustzijn tot gevolg.

De prefrontale cortex helpt kinderen leren te leren, en spelen activiteiten zoals muziek, dansen, verhalen vertellen, kunst, sport, en fantasierijk spel allemaal een hoofdrol in zijn ontwikkeling. Studies tonen aan dat hoe meer tijd kinderen hebben om te spelen, des te beter zij het academisch doen. Spelen ontwikkelt cognitieve vaardigheden doordat het de aandacht van een kind gaande houdt en het hele kind erbij betreft – lichaam, emoties, denkvermogen en maatschappelijke vaardigheden. Op deze manier stimuleert spel de prefrontale cortex en de fysieke activiteit van spelen geeft ook een stimulans aan de hersenen.

Spel integreert en coördineert de cognitieve processen van het kind (uitvoerende functies) op een natuurlijke manier die hem zelfbeheersing leert en hem leert “de leiding over zichzelf te nemen”. Daar hij de regels van een spel moet onthouden onder de maatschappelijke druk van het spel, leert het denken van het kind zich te richten en te reguleren. Daar het een stuk informatie in zijn gedachten heeft en ermee speelt – zoals een rol die tijdens fantasierijk spel wordt aangenomen – ontwikkelt het kind de essentie van creativiteit, wat cognitieve meegaandheid is, of het vermogen om verder te denken. Door te spelen ontwikkelen zich de vaardigheden om te plannen en problemen op te lossen.

Diamond vindt dat maatschappelijke vaardigheden – de vaardigheid om met andere kinderen te spelen – een belangrijke cognitieve vaardigheid is. Zij merkt op, dat maatschappelijke vaardigheden een betere indicator voor succes in het leven zijn dan de standaard IQ test en voegt er aan toe, dat slecht uitvoerend functioneren vaak als geestesziekte beschouwd wordt zoals ADHD, depressie, schizofrenie en autisme. Leren hoe aandacht te schenken en te richten speelt een cruciale rol in maatschappelijke vaardigheden en dat stelt een kind in staat te stoppen om na te denken voor iets te doen, om zo niet zichzelf en anderen te kwetsen.

Kortom, spel is leerzaam, kinderen leren meer als er blijdschap is. Zij leren meer door iets te doen dan alleen maar te zitten luisteren. Diamonds technieken worden gebruikt in het schoolsysteem van Brits

Columbia (BC), waar de sociale en emotionele ontwikkeling van kinderen als een belangrijk opvoedkundig doel wordt beschouwd. In BC is het de bedoeling goede burgers te ontwikkelen die vriendelijk, medelevend en tegen intimideren zijn. Deze benadering heeft de kloof tussen kinderen van verschillende sociaaleconomische achtergronden in BC verkleind. Montessori had gelijksoortige resultaten met haar methodes.

De uitvoerende functie van de hersenen houdt tenslotte verband met de geestelijke kwaliteit van opmerkzaamheid of nadenken, wat gewaardeerd wordt door alle geestelijke tradities in de wereld. Diamond beveelt aan, dat de beste manier voor kinderen om te leren na te denken is, dat te oefenen door te spelen. Diamond hoopt, dat opvoeders zullen gaan beseffen, dat wat de geest van een kind voedt, ook zijn verstand voedt.

Er kan zoveel meer over opvoeding gezegd worden, maar binnen de reikwijdte van dit korte commentaar is het niet mogelijk het thema verder te onderzoeken. Er moet echter wel melding worden gemaakt van de boeiende nieuwe 'ontdekking' van het enorme potentieel voor positieve sociale en economische veranderingen die ontstaan door het opvoeden van meisjes. Er worden steeds meer bronnen samengevoegd voor de opvoeding van meisjes in de ontwikkelingswereld, waar ontdekt is, dat opgeleide vrouwen de krachtigste instrumenten voor sociale verandering zijn.

Opvoeding van meisjes heeft een groot aantal positieve gevolgen voor de hele gemeenschap. Onderzoek toont aan, dat opgeleide meisjes het unieke vermogen hebben om ongekende sociale en economische veranderingen tot stand te brengen in hun families en gemeenschappen, en dit houdt in dat er minder kinderen geboren worden en minder kinderen sterven, er minder politiek extremisme is, minder geweld tegenover vrouwen, betere gezondheid in het gezin en een hoger gezins- en nationaal inkomen. Bovendien geven bevindingen aan, dat het opvoeden van meisjes alfabetisme in hele families en gemeenschappen versnelt, en moeders die basisonderwijs hebben gevolgd sturen hun kinderen waarschijnlijk vijf keer sneller naar

school. Door meisjes op te voeden, wordt de wereld een veiliger, gezonder en rechtvaardiger plaats.

In het ideale geval is opvoeding de manier waarop het kind geholpen wordt zijn volledige, unieke potentieel duidelijk te laten uitkomen en wordt het geholpen de gewetensvolle wereldburger te worden, die zo hard nodig is in onze huidige verstoorde wereld. Het opvoedkundige systeem van de wereld in deze tijd heeft de neiging kinderen uit te rusten met een prestatiegerichte geest, materialistische en zelfzuchtige waarden, en heeft een geschiedenis van de wereld onderwezen, die naar nationalistische belangen helt, eerder dan nadruk te leggen op de noodzaak voor internationale samenwerking en het feit, dat de hele wereld onderling van elkaar afhankelijk is. Toch zijn er overal tekenen dat de opvoedkundige systemen in de wereld zich in meer geïnspireerde en holistische richtingen gaan bewegen.

VIJF: DE ONTWIKKELING VAN HET BEWUSTZIJN VAN HET KIND – DE WEG NAAR WERELDTRANSFORMATIE

Na de verwoestingen van de Tweede Wereldoorlog en kijkend naar de taak van wederopbouw schreef Alice Bailey, dat het belangrijkste probleem dat aangepakt moest worden dat van de kinderen was, van wie velen hulpbehovend waren en van onuitsprekelijke gruweldaden getuige waren geweest. Bailey meende, dat de kinderen helpen de grondslag was waarop een nieuwe, betere wereld opgebouwd kon worden. De mensheid had sinds de wereldoorlogen een lange weg afgelegd en toch dicteert het gezonde verstand nog steeds dat om grotere intelligentie, liefde en samenwerking in de wereld te brengen, kinderen helpen de sleutel is en wellicht zelfs de meest kosten besparende manier om werkelijke, blijvende veranderingen tot stand te brengen.

Wetenschappelijk onderzoek toont ons, dat de manier waarop de hersenen van een kind zich ontwikkelen wordt beïnvloed door de ervaringen in de kindertijd; de uitkomst zal afhankelijk daarvan goed of slecht zijn en in de meeste gevallen de weg bereiden voor het leven als volwassene. In het gunstigste geval zal het kind een stabiele betrekking hebben met een ouderlijke figuur, die empathie en

gezonde betrekkingen bij hem inprent en modelleert. Een liefhebbende en veilige band met een ouderlijke figuur is dus de enkele belangrijkste factor bij de ontwikkeling van de hersenen van een kind, wat leidt tot vertrouwen en nadenkend problemen oplossende vaardigheden in het leven als volwassene. Wanneer een kalme, rationele ouderlijke figuur vorm geeft en de stem van de rede tussenbeide komt, leert het kind te stoppen en te denken tussen stimulans en reactie. Wanneer een kind ook geschikte kansen krijgt om te spelen, te onderzoeken en te scheppen, dan leert het zich te concentreren, de leiding over zichzelf in handen te nemen, en het vermogen te ontwikkelen om na te denken. Zich concentreren, zelfbeheersing en gezond verstand – om zichzelf en anderen niet te kwetsen – leggen de grondslag voor het bewustzijn, dat de fundamentele aard van de Ziel is. Het is het bewustzijn en het leven van de ziel, dat zich verblijdt met onderlinge verbindingen en met de juiste verhouding van het deel tot het geheel.

Van wetenschappelijk onderzoek weten we dat stress en trauma echt schadelijk zijn voor de ontwikkeling van de hersenen van een kind, wat een belangrijke vermindering van de hoeveelheid hersenen tot gevolg heeft. Bovendien zorgt het herhaald blootstellen aan stress en trauma ervoor, dat het er meer moeite mee krijgt, opgewassen te zijn tegen stress, evenals een tekort aan vaardigheden om problemen op te lossen, zedelijk bewustzijn en empathie voor anderen te hebben. Mishandeling in de kindertijd leidt ook tot slechte uitkomsten voor impuls beheersing, vaardigheden om zich te concentreren en te plannen, en gewoonlijk merkt men dat dit agressie, geweld en angst doet toenemen.

In de westerse wereld hebben we de neiging aan kindermishandeling en misbruik te denken als brute disciplinaire maatregelen van de ouders, verwaarlozing, seksuele ontucht en blootstelling aan huiselijk geweld. Wij vergeten daarbij dat miljoenen kinderen over de hele wereld worden blootgesteld aan stress en trauma van gewapende conflicten, extreme armoede en verschillende soorten van uitbuiting, zoals kinderwerk, kindsoldaten, kinderen in de zwarte handel, en kinderhuwelijken. Bovendien hebben de zich ontwikkelende

denkvermogens van miljoenen kinderen weinig of geen toegang tot een opleiding. Dit heeft een enorme invloed op de zich ontwikkelende hersenen van velen van onze wereldburgers.

Het kan nuttig zijn zich voor de geest te halen dat wanneer de armoede extreem is en de toegang tot een opleiding beperkt, de jeugd het risico loopt te worden uitgebuit, met inbegrip van radicalisering en verlokking om zich aan te sluiten bij terroristische organisaties. In geïndustrialiseerde landen lopen verpauperde kinderen het risico tot criminaliteit gedreven te worden, tot drugs/alcoholmisbruik, tienerzwangerschap en andere uitkomsten, waarvoor de maatschappij een prijs betaalt. Ook gemeenschappen die er financieel goed voorstaan, zijn niet immuun; een overvloed aan rijkdom kan leiden tot armoede van de geest, gezinnen voor het risico plaatsen slecht te functioneren en meer te ontaarden, wat uitloopt op witte boorden criminaliteit of politieke corruptie. In de hedendaagse wereld worden verwilderde, verwaarloosde, of uitgebuite kinderen vaak geleerd materialisme op prijs te stellen, wedijverend te zijn, succes in het leven te identificeren met consumptisme, en aangemoedigd een cultuur van eigenbelang te aanvaarden.

Wanneer wij proberen de problemen van de mensheid op te lossen, dan moeten we bedenken, dat de ervaringen uit de kindertijd worden ingeprent in de volwassene die het kind wordt. Wij worden allen getroffen wanneer een kind gekwetst wordt. Kinderen groeien op tot de volwassenen die macht uitoefenen, het goede in de maatschappij scheppen, evenals de maatschappelijke ziekten waarmee iedereen geconfronteerd wordt. Als het innerlijke licht en het unieke potentieel in elk kind te voorschijn gebracht zou kunnen worden en aangewakkerd zou worden, dan zou de structuur van onze wereld heel anders zijn dan ze nu is. Een erkenning van de waarde van elk kind zou leiden tot inzicht van het feit van de ene mensheid, en werkelijk alleen door het erkennen van de onderlinge verbinding kunnen de problemen van de mensheid effectief onder ogen gezien en opgelost worden.

Wanneer kinderen grootgebracht worden met liefde, begrip en respect, dan leren zij lief te hebben, anderen te begrijpen en te respecteren. Wanneer kinderen door hun gezin, de gemeenschap en de maatschappij gewaardeerd worden, dan zullen zij als volwassenen waardering hebben voor en het welzijn nastreven van de groep, waar zij een integraal deel van uitmaken.

Velen hebben een speciaal gevoel en affectie voor kinderen en beschouwen hen als in het hart van hun leven staande. Als gevolg daarvan beschouwen sommigen kinderen in het hart van de mensheid zelf te staan. Als een krachtig centrum van activiteit, dat energie zowel inneemt als distribueert, vormen kinderen een levend centrum, dat verleden en toekomst van de mensheid bijeenvoegt. Het leven van onze kinderen klopt collectief met creatieve energie, vitaliteit, en de kracht van het leven in evolutie. De vreugdevolle, authentieke vonk die in kinderen gevonden wordt, herhaalt zich op een hogere spiraalwending in het leven van genieën en heiligen. Kinderen zijn een enorme verjongende bron voor onze wereld. Wat een invloed zou dat hebben als alle kinderen zich tot hun volle potentieel zouden kunnen ontwikkelen voor intellectuele en empathische verhoudingen met anderen en met het grotere geheel. Zoals gesteld, het begin van het verstand is het begin van bewustzijn en het begin van deelnemen aan de cultuur van de ziel. Kinderen helpen zelfbeheersing te leren is de eerste stap op deze reis en dat gebeurt niet wanneer hun begin in het leven gebaseerd is op de slechtste en meest stressvolle, nadelige omstandigheden.

Het menselijke ras zou zonder zijn kinderen duidelijk niet in leven kunnen blijven – een vitale kracht, die het leven van de mensheid schraagt. Minder duidelijk echter kunnen de uitkomsten zijn die de mensheid met redelijkheid kan verwachten indien ze door blijft gaan met haar collectieve en minder-dan-optimale behandeling van kinderen. Wanneer enig deel van een organisme wordt geschaad, dan wordt het hele organisme geschaad. Zal de mensheid doorgaan verder te strompelen zonder passende zorg en aandacht te geven aan de behoeften van haar kinderen, wat van zo'n cruciaal belang is voor het welzijn van het ras? Wanneer men de belangrijke rol overweegt, die

kinderen in de wereld spelen, lijkt het er op geen stukken na op dat de toekenning van bronnen en aandacht voor kinderen is zoals de logica zou vereisen.

De bronnen van de wereld samenvoegen om te helpen het lijden van kinderen te verlichten zou een aansporing zijn voor volwassenen, die blijk geven van een geest van goede wil een holistisch perspectief in individuele, gemeenschappelijke en internationale verhoudingen. Dat zijn de wereldburgers die de wereld nodig heeft om de dingen op hun plaats te zetten. Wanneer wij voor onze kinderen zorgen, dan zorgen wij voor onszelf. Kinderen bieden een uniek potentieel voor wereldtransformatie en wanneer in de plannen van de mensheid krachtiger rekening wordt gehouden met de behoeften van kinderen, dan zullen de gevolgen een wereld zijn met meer goede wil, gezonder en verstandiger onderlinge verhoudingen en de wijd verbreide erkenning van het feit, dat de mensheid één is. In zulk een sfeer en geest van samenwerking, is er geen probleem dat de mensheid niet onder ogen kan zien en de baas kan worden.

DE DOELSTELLINGEN VAN WERELD GOEDE WIL

Het stimuleren en aanmoedigen van mannen en vrouwen van goede wil overal ter wereld tot het vestigen van juiste menselijke relaties tussen rassen, naties en klassen door een intelligent begrip en adequate communicatie.

Om mannen en vrouwen van goede wil te helpen bij hun studie van de wereld problemen en het doeltreffend toepassen van goede wil, samenwerking en samen delen voor deze problemen in algemeen belang.

Samen te werken met andere organisaties in constructieve activiteiten die bijdragen tot wereldeenheden, stabiliteit en juiste menselijke relaties.

Up-to-date informatie ter beschikking te stellen over de opbouwende activiteiten in de belangrijkste gebieden van het menselijk leven door middel van de publicatie van een driemaandelijks nieuwsbrief.

Om een Wereld Goede Will Commentaar te geven op kwesties van wereld belang.

Om te helpen bij het vestigen van goede wil als de grondtoon van de nieuwe beschaving.

Om een wereldwijde mailing list van de mannen en vrouwen van goede wil te creëren.

Om het werk van de Verenigde Naties en haar gespecialiseerde organisaties te ondersteunen als de beste hoop op een verenigde en vreedzame wereld.

WERELD GOEDE WIL is een activiteit van de **LUCIS TRUST**, een non-profit, educatieve organisatie voor het eerst gevestigd in de Verenigde Staten van Amerika in 1922.

De Lucis Trust staat op de lijst van de Economische en Sociale Raad van de Verenigde Naties. Wereld Goede Wil is een door het Departement van Publieke Informatie van de Verenigde Naties erkende niet-gouvernementele organisatie.

